

tretjem dné 16. jan. je prof. Levec v daljšem govoru opisoval življenje in delovanje slovenskega slikarja Janeza Wolfa (1825—1884) ter bral več pisem njegovih; pri četrtem dne 22. jan. nam je podal prof. Pintar nekoliko dijalogov iz Lukijana, prof. Vrhovec je pa v daljšem berilu razpravljal o volitvi in oblasti mestnega sodnika ljubljanskega v prejšnjih stoletjih. Napósled se je na predlog g. dr. Vošnjaka sklenilo v postu napraviti slavnostni večer v spomin Josipa Jurčiča. — Pisateljskemu podpornemu društvu so še pristopili: I. Pravi vnanji udje: dr. Glaser Karol, c. kr. gimnazijalni profesor v Trstu, Gomilšak Jakob, nemški propovédnik pri sv. Antonu novem v Trstu, Jesenko Janez, c. kr. gimnazijalni profesor v Trstu, Gregorčič Simon, vikar na Gradišči, Hudovernik Aleksander, not. koncipijent v Idriji, Lavrenčič Ivan, kaplan v Postojini, Šuklje Fran, c. kr. gimnazijalni profesor in državni poslanec na Dunaji. — II. Podporni udje v Ljubljani: Ledenic Alfred, trgovec in mestni odbornik, Petelin Martin, gimnazijalni profesor, Podobnik Fran, sodni praktikant, Škofic Josip, c. kr. avskultant pri deželnem sodišči, Tomec Ivan, železniški zdravnik. — III Vnanji podporni ud: Hren Jakob, c. kr. dež. sodni svetovalec, državni in deželni poslanec v Celovci. — Društvo ima dozdaj 126 udov in to: častnega 1, pravih ljubljanskih 22, ustanovnike 4, vnanjih pravih 16, podpornih ljubljanskih 63, vnanjih podpornih 20.

† Toma Gajdek, kanonik in predsednik društva sv. Jeronima v Zagrebu, umrl je dné 13. januarija 1886. l. v 77. letu. Gajdek je bil jeden starih ilirskih rodoljubov, ki je ves čas svojega življenja dejansko podpiral novi dušeyni razvoj hrvaškega naroda. V vsakem oziru vzgleden duhovnik, bil je usmiljenega srca ter je vse svoje dohodke sproti razdal med siromake in druge potrebne ljudi, ki so prepogostoma trkali na njegova vrata. Zadnja leta je vso svojo skrb posvetil društvu svetega Jeronima, kateremu je od začetka bil predsednik. Kar je za to društvo storil, ni dal na véliki zvon obešati; toliko pa iz najboljšega vira vémo, da je za društvo sv. Jeronima potrosil na leto kakih 700—800 gld. svojih novce; kajti dajal mu je zastonj stanovanje v hiši svoji in prav iz svojega poplačal vse upravne troške, in le njemu gre hvala, da je temu društvu naklonil pomoč najvišjih cerkvenih in deželnih oblastnikov. Bil je iskren prijatelj Slovencev, katere je ljubil, kakor brate svoje, in pri vsaki priliki je poudarjal, kako bi Hrvatí morali posnemati „družbo sv. Mohorja“. Slava mu!

Tiskopis, a ne rokopis slovenski. G. Fekonja v prvem listu letošnjega „Zvona“ str. 44 piše: Razven teh že objavljenih se omenjajo po zunanji obliki nam še nepoznani rokopisi slovenski . . . ter neki povečji, a tudi po notranji vsebini neznan nam rokopis v knjižnici s. Marka v Benetkah s slovenskim izgovorom napisan z latinskimi pismeni iz XV. stoletja.

Kar se tukaj omenja, to ni rokopis, tiskopis je, ki ga je g. Š. Ljubič 1859. leta prepisal in prepis dal g. Trdini, kateremu se je izgubil. Posrečilo se je g. Ljubiču pred par leti spet dobiti v Markovi knjižnici v Benetkah omenjeni tiskopis in ga prepisati. Kakor je prvi prepis izročil Trdini, izročil je drugi prepis meni. V tem prepisu sta dva sestavka, prvi v hrvaškem, drugi pa v slovenskem jeziku. Oba omenja g. Ljubič iz prejšnjih anotatov v svojem Ogledalu II 435 tako-le: Senjanin Anton naštampa god. 1555, 16 u Padovi: Razgovaranje medju papistom i jednim luteranom. Za njim imaš u istoj knjigi od P. Vergeria Istranina: Ena molitev Kersčenikov. Iztisak u knjižnici Sv. Marka u Mletcih. Hrvaški prvi spis Antona Senjana, ki se mi pa vse zdi, da je Vergerijev, pa ga ni hotel pod imenom svojim v svet izpustiti, prinesla bo prihodnja knjiga, zvana „Starine“.

ki jih izdaje jugoslovanska akademija. Drugi slovenski spis, ki ni Vergerijev, ampak Trubarjev, razglasil sem jaz v letopisu „Slovenske Matice“ za 1882. in 1883. pod naslovom: Droben spisek Trubarjev. S tem se torej popravlja neljuba pomota.

M. Valjavec.

„Droben spisek Trubarjev.“ Prof. M. Valjavec obširno govoreč v „letopisi „Matice Slovenske“ za 1882. in 1883. leto“ na str. 55—63. o „Drobnem spiski Trubarjevem“: Ena Molitva tih Kerszhenikou, kir so fa volo te prave Vere Viefufa Cristufa pregnani itd. pravi, da se je do objavljenja Ljubičevega „Ogledala književne poviesti jugoslavjanske. Knjiga II. Riečki 1869“ védelo samó za jeden izvod te „molitve“, ki se hrani v dunajski dvorni knjižnici.

Ivan Kukuljević Sakcinski piše v „Bibliografiji hrvatski, dio prvi. Tiskane knjige. Zagreb 1860“ pod šte. 1717 nastopno:

Senjanin Anton. Razgovaranje medju Papistum i jednim Luteranom. Stumačeno po Senjaninu A. Štampano u Padove miseca setembra po Graziose Perkačine. Godisće 1555. 16 str. 39 — na str. 24 počimlje P. Vergeria: Ena molitev kersčenikov, kir so za volo te prave vere Jezusa Kristusa pregnani. S prevodom taljanskim. (Od prem riedke ove knjige čuva se jedan odtisak u Mletcih, u knjižnici sv. Marka. Ja imam prepis. J. K. S.)

Vzemimo v roke knjigo: P. P. Vergerius, päpstlicher Nuntius, katholischer Bischof und Vorkämpfer des Evangelium's. Eine reformationsgeschichtliche Monographie von Christian Heinrich Sixt. Mit Verger's Brustbild und 44 Originalbriefen aus dem geheimen Archive zu Königsberg in Preussen. Braunschweig, Schwetschke und Sohn 1855“, in ako čitamo zadaj: „Index librorum a Vergerio editorum“, najdemo na 601. strani med 89 navedenimi Vergerijevimi deli:

86) Ena molitva tih Kerszhenikou, kir so sa volo te prave vere Viesusa Cristusa, pregnani. Oratione de persecutati e forusciti per lo Evangelio, e per Giesu Cristo. (Auch in lat. Uebers. erschienen.)

Zdolaj je brati opomnjo: „Obgleich dieses Verzeichniss reichhaltiger ist, als das von Niceron, . . . so kann doch dasselbe auf Vollständigkeit schon um desswillen keinen Anspruch machen, weil ich nur diejenigen Schriften nenne, von deren Dasein und Echtheit ich mich selbst überzeugt habe“.

Ni li ta izvod tretji, morebiti celó drugega izdanja? Od kod bi Sixt sicer znal, da je prišel na svetlo tudi latinski prevod, o čemer molčé Kopitar, pl. Kukuljević in Ljubič.

L. Žvab.

„Prinos k naglasu u novoslovenskom jeziku.“ Pod tem naslovom g. prof. M. Valjavec v Zagrebu nadaljuje študije svoje o našega jezika naglasu v 76. in 77. knjigi „Rada“ jugoslavenske akademije ter razpravlja o naglasu pri glagolih III. vrste. V posebnem dodatku ometa teorijo, katero je o slovenskem naglasu priobčil dr. Štrekelj v lanskem „Ljubljanskem Zvonu“ na 236.—244 str. Na koreniti spis Valjavčev opozarjamo vse tiste naše jezikoslovce, ki se pečajo s tem ravno tako težkim, kakor važnim vprašanjem.

Japljevo pismo iz l. 1803. G. dr. K. J. Petelenz, profesor na c. kr. gimnaziji sv. Hijacinta („šw. Jacka“) v Krakovu priobčuje v šolskem poročilu za l. 1885. pod naslovom „Listy do B. Lindego“ pisma, katera je ta slavni pisatelj znanega poljskega „Slovnika“ prejel od raznovrstnih imenitnih móž, ki so ga podpirali pri sestavljanji njegovega monumentalnega dela. Med dopisovalci njegovimi nahajamo poleg drugih slavná nemška zgodovinarja in učenjaka J. v. Müllerja in Engela, bavarskega kraljeviča in poznejšega kralja Ludovika I. in tudi našega